

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 22/2022
25.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Катарине Манојловић Андрић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године, у седници већа одржаној 25.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 214/17 од 08.06.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да, на новчане износе наведене у овом ставу изреке, на име тужиоца уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Краљево законом предвиђене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање обрачунате по стопи на дан уплате и да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 24.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима поступка до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 214/17 од 08.06.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2057/2018 од 05.09.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута су пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године и пресуда Основног суда у Краљеву П1 214/17 од 08.06.2017. године, а тужба тужиоца је одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 580/2019 од 07.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 2057/18 од 05.09.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 2057/18 од 05.09.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3958/17 од 29.01.2018. године.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, не постоје законски разлози да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Побижана другостепена пресуда заснована је на правилној примени релевантног материјалног права садржаног у одредбама чланова 2, 4. и 51. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање у вези са чланом 105. Закона о раду и одредбама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, које не заслужују ново тумачење. У погледу судске надлежности за одлучивање о самосталном захтеву запосленог за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање не постоји одступање од правног става Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.03.2019. године, усвојеног у вршењу надлежности тог суда предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, којим је пракса редовних судова по том питању усклађена са правним ставом Уставног суда.

Из тих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Парнични поступак за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање запосленог је посебан поступак из радних односа. Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима о новчаним потраживањима из радног односа, какав је у суштини и спор за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинскоправним споровима, у складу са чланом 403. став 3. ЗПП. У тужби поднетој 19.01.2017. године није одређена вредност предмета спора. Тужилац је опоменут да плати таксу за тужбу у износу од 2.500,00 динара. Такса обрачуната у том износу одговара вредности предмета спора преко 10.000,00 динара до 100.000,00 динара (тарифни број 1, тачка 1, алинеја 2 Таксене тарифе), што очигледно не прелази

динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавног за дозвољеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП.

Следствено изложеном, ревизија тужене није дозвољена, због чега је применом члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**